

PORABSKI

DNEVI

STR. 4-5

SVETEK

KRŠČANSKE

EVROPE

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 17. junija 2004 * Leto XIV, št. 12

SLOMAK na prvem delovnem sestanku v Monoštru

SKRB ZA SLOVENSKE JEZIK SE JE S ČLANSTVOM V EVROPSKI UNIJI POVEČALA

Slovenska manjšinska koordinacija, ki je imela sestanek 4. junija v Monoštru, se zaveda pomena izobraževanja, zato so prvo razpravo namenili šolski problematiki. Razlike med posameznimi okolji so zelo velike, celo v eni državi, denimo v Avstriji, kjer imajo Slovenci na Koroškem, po oceni Tomaža Ogrisa, deželnega šolskega nadzornika za dvojezično šolstvo na splošnoizobraževalnih obveznih šolah, dobro zastavljen sistem, medtem ko Slovenci v sosednji zvezni deželi Štajerski narodnostnih šol nimajo, čeprav imajo uradno enake pravice kot Slovenci na Koroškem. Razlike so tudi v Italiji, a ne tako velike, in na Hrvaškem, kjer narodnostnih šol ravno tako (še) ni.

Raznolikost je tista, ki je vzpodbudila uvodno razpravo ali točneje medsebojno informiranje o šolstvu; in dogovor, da je problematika tako aktualna, da kaže o njej spregovoriti na znanstvenem posvetovanju, ki se bo zgodilo - so se dogovorili - prihodnje leto. Piščev, „medklic“: zelo podobne so razlike na drugih področjih, denimo v informiranju narodnosti in o narodnostih.

Razmere v narodnostnem šolstvu so predstavili: Marijana Sukič, Branko Lenart, Tomaž Ogris, Darko Šonc in Sergij Pahor. Poglejmo nekatere poudarke. V Porabju je 5 narodnostnih vrtcev in 3 narodnostne osnovne šole. Večina dela v vrtcih poteka v madžarskem jeziku, vsaka dva tedna pridejo vzgojiteljice iz Murske Sobote, ki se z otroki pogovarjajo v slovenski oziroma narečju. Nekoč sem že napisal, da Slovenija ni tako materialno revna, da ne bi

Na monoštrskem zasedanju SLOMAK-a (z leve): Marko Sotlar, generalni konzul RS v Monoštru, Jože Hirnök, predsednik Zveze Slovencev na Madžarskem, Rudi Pavšič, predsednik Slovenske kulturno-gospodarske zveze v Italiji, hkrati predsednik SLOMAK-a in Jože Wahounig, predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev.

mogla zagotoviti denarja za pogostejšo prisotnost slovenskih vzgojiteljic v porabskih vrtcih. Njihovo delo ima izjemno vlogo, kajti nadomestiti morajo tisto, česar otroci iz različnih vzrokov v družini niso dobili - osnove znanja materinščine. Tu se namreč „porabska jezikovna zgodba“ začne in potlej nadaljuje v treh narodnostnih šolah, ki se ubadajo s kroničnim pomanjkanjem denarja, ker država daje denar na število učencev, ne pa za programe. Kot je znano, se je število učencev na porabskih šolah močno zmanjšalo. Slovenski pouk je

na gimnaziji v Monoštru, nekaj malega na srednji strokovni šoli; na Visoki šoli Daniel Berzsenyi v Sombotelu pa se ubadajo s pomanjkanjem študentov iz Porabja. Med približno 1300 letošnjimi diplomanti vseh smeri na slovenski katedri ni diplomiral niti eden Slovenec. Pet štipendij je zagotovljenih tudi za študij v Sloveniji. Po tem, kar je povedal Tomaž Ogris iz Celovca, je zakonsko najbolje poskrbljeno za narodnostno šolstvo na avstrijskem Koroškem, kjer 77 ljudskih šol obiskuje 5471 otrok, od tega jih je pri dvojezičnem pouku

1863. Ugotavljajo, da je malo govorcev v slovenskem jeziku, le ena petina. Na Koroškem imajo tudi srednje in višje šole, med katerimi je zelo znana državna gimnazija v Celovcu. Skupaj obiskuje različne oblike slovenskega pouka 3407 mladih. Tomaž Ogris tudi pravi, da ima slovensčina na Koroškem premalo ugleda. Pogoj za uspešno delo vidi v sodelovanju s Slovenijo, pri čemer je kritičen do ministrstva za šolstvo.

Tudi med Slovenci v Italiji so razlike, „rekli bi lahko, da imamo idealne razmere, kljub te-

mu s stanjem nismo zadovoljni,” poudarja Sergij Pahor iz Trsta. Leta 1945 so se odločili za enojezične, slovenske šole, v katerih je italijansko učni predmet brez prednosti. Dvojezično osnovno šolo imajo v Špetru Slovenov, ki je zdaj državna, dolgo pa je bila privatna ustanova. Ankete kažejo, da mladih učenje slovensčine ne zanima. Želeli bi tudi, da bi učitelji bolj poudarjali vlogo slovenstva, za razliko od Koroške, kjer govorijo o odprtem sistemu, kjer mora šola ustreči želji staršev, ki želijo ali ne želijo, da otrok obiskuje dvojezično šolo.

Čeprav iz različnih izhodišč, so v konkretnem zelo podobne razmere med Slovenci na Hrvaškem in v avstrijski zvezni deželi Štajerski. Na Štajerskem ni narodnostnih šol, od leta 1995 organizirajo tečaje za učenje slovenskega jezika. Po uradnih podatkih v tem šolskem letu obiskuje tečaje 109 učenk in učencev. Predsednik KD člen 7 za avstrijsko Štajersko Branko Lenart ugotavlja, da se je zanimanje za učenje jezika sosedov povečalo s članstvom Slovenije v Evropski uniji. Darko Šonc iz Hrvaške pa je posredoval podatke o tečajih, ki jih organizirajo slovenska društva na različnih koncih države. Za kaj več bi se težko odločili, ker nimajo ne tradicije ne kadrov, zato poudarjajo vlogo domače vzgoje in motivacijo za učenje slovenskega jezika. Sicer pa je Hrvaška z dvema zakonoma uredila manjšinsko šolstvo.

Novost v informiranju Slovencev v sosednjih državah in po svetu

SLOVENIJA.SVET

Slovenci, ki živijo v svetu in sosednjih državah, so dobili novo revijo Slovenija.svet. Po enainpetdesetih letih je prenehala izhajati Rodna gruda in po nekaj desetletjih Naša Slovenija; prva je bila namenjena izseljencem v prekomorskih državah in Franciji, druga je nastala v času največjega zaposlovanja Slovencev v zahodni Evropi, zlasti v Avstriji in Nemčiji. Ker ni več niti teoretične niti praktične delitve na klasične izseljence in časovno zaposlene na tujem ali na zdomce, sta obe reviji „nagovarjali“ iste bralce, čeprav z nekoliko drugačno vsebinsko zasnovno.

Ravno precejšnja izenačenost naj bi bila eden izmed razlogov za eno revijo za Slovence v svetu, drugi je bil v kroničnem pomanjkanju

denarja, zavoljo česar sta se uredništvi lotevali dvojnih števil, da bi pokrili stroške. Kako se bo uveljavila revija Slovenija.svet, bo potrebno počakati še kar nekaj števil; če bo ohranila sedanjo sodobno podobo in pestro vsebino, bi lahko postala priljubljena branje med Slovenci in njihovimi potomci na vseh koncih sveta in tudi med Slovenci, ki živijo v sosednjih državah. V konceptu je poudarjeno tudi spremljanje dogodkov med Slovenci, ki

Popolnica nove revije Slovenija – nova članica Evropske unije Slovenija na svetovnem spletu. Stalobitna odgovorna narodna podpornica

živijo v Avstriji, na Hrvaškem, v Italiji in na Madžarskem.

„Revija je zorela že nekaj let, tako kot se medijo po-

membne in tehtne odločitve. V mislih svojih snovalcev je dobivala različne podobe – le tako smo lahko na koncu izbrali najboljšo,“ je v uvodniku, naslovljenem Utrjeni v svojem poslanstvu zapisala odgovorna urednica neodvisne revije Slovenija.svet, ki jo izdaja Slovenska izseljenska matična. In o namerah: „Cilj revije namreč ni zgolj informiranje, temveč predvsem povezovanje naših ljudi v svetu, preseganje starih zamer in ran, iskanje poti do mladih generacij in odpiranje medijskega prostora za cel kaleidoskop različnih stališč, misli in pogledov, ki odsevajo živahnost duha.“

Razmišljanja reviji na pot v svet so napisali zunanji ministri dr. Dimitrij Rupel, ministrica za kulturo Andreja

Rihter, vodja pastorale Slovencev po svetu Alojz Uran in direktorica Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Jadranka Šturm Kocijan. Porabje bo zadihalo skupaj z Goričkim, pa je članek o Porabju in pričakovanih porabskih in štajerskih Slovencev po vstopu Slovenije in Madžarske v Evropsko unijo.

Uredništvo si bo prizadevalo za privlačno vsebino za vse generacije, tudi za najmlajše; za tiste, ki materinščine ne govorijo, pa bodo tekste prevajali v angleščino, španščino in nemščino. Prva številka je izšla v nakladi 2700 izvodov, revija bo izhajala mesečno, le avgustovska in septembrska številka bosta združeni.

er

Sveti Kvirin iz Siska

V torek, 8. junija, so v sombotelmskem Muzeju Savaria odprli razstavo o svetem Kvirinu. Razstavo so pripelali iz rojstnega kraja sv. Kvirina, iz Siska. Sisak je varaš pauleg Zagreba na Hrvaškem. Tam se je naraudo sv. Kvirin, tam je biu pušpek. V rimski cajtaj, gda je casar Dioklecijan preganjo kršćenike, je prejdni sodak v Savariji (Szombathely) pušpeka Kvirina na smrt osaudo. Iz Siska ga je dau v Savarijo pripelati, tu ma je saudo in tu je mogo sv. Kvirin mrejtj mantrniške smrti.

Kak je odišo iz Siska, kak so ma saudili v Savariji in kak so ga vmorili – vse tau leko vidimo namalano više oltara salezijanske cerkve v Somboteli. V cerkvi leko vidimo čonte (relikvije – ereklye) sv. Kvirina to. Vmorili pa so ga tak, ka so ma kauli šinjeka zvezali eden mlinski kamen in so ga nutilčili v potok Perint. Tau je namalano tudi v pušpe-

kovoj cerkvi. Vse tau pa se je zgodilo 303. leta. Lani, ob 1700. oblejtnici, so tam, gde so ga v potok ličili, postavili eden

spomenik. V varaši Sisak so lani, ob oblejtnici, napravili edno razstavo, na šteroj so kipi (szobrok) in kejpi sv. Kvirina in takši predmeti, štere so najšli arheolojgi (régészek) iz rimskega cajta. Tau razstavo so zdaj pripelali v Sombotetu.

-mkm-

3. mesto ekipe CZ Monoštra

Izpostava Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje v Murski Soboti in Območno združenje Rdečega križa Slovenije v Gornji Radgoni sta bila organizatorja 10. izbirnega regijskega preverjanja usposobljenosti ekip prve medicinske pomoči Civilne zaščite in Rdečega križa, ki je potekalo v soboto, 5. junija, pri Osnovni šoli Kapele v Občini Radenci. Preverjanja se je udeležilo osem ekip Civilne zaščite in Rdečega križa iz Pomurja, že sedmič pa so sodelovale tudi ekipe Civilne zaščite in Rdečega križa iz Avstrije, Hrvaške in Madžarske.

Med domačimi, slovenskimi ekipami je zmagala ekipa CZ iz Nemčavec pri Murski Soboti (881 točk) pred ekipo CZ iz Rakičana pri Murski Soboti (803 točke) ter ekipo CZ iz Občine Moravske Toplice (799 točk). Ostale ekipe: 4. CZ Veščica pri Murski Soboti (789 točk), 5. RK Gornja Radgona (745 točk), 6. CZ Občine Gornja Radgona (600 točk), 7. CZ Občine Kobilje (576 točk) in 8. CZ Občine Tišina (364 točk).

Ekipa CZ iz Monoštra s pokalom

Med ekipami treh sosednjih držav pa je bila razvrstitev naslednja: 1. mesto CZ Medžimurske županije iz Čakovca na Hrvaškem (798 točk), 2. mesto CZ Železne županije iz Sárvára na Madžarskem (773 točk), 3. mesto CZ Železne županije iz Monoštra na Madžarskem (761 točk), 4. mesto

RK iz Matterburga v Avstriji (727 točk), 5. mesto CZ Zalske županije iz Zalabakse na Madžarskem (703 točke) in 6. mesto CZ Zalske županije iz Csömödérja na Madžarskem (652 točk).

Besedilo in posnetek: Filip Matko

Doberdob, 29. maja

Pesem ne pozna meja

Mešani pevski zbor *August Pavel z Gorenjoga Senika od začetka leta skurok vsakši keden ma nastop. Na srečanju Pesem ne pozna meja* gorstajpajo pevski zbori iz Slovenije, Avstrije, Italije in Madžarske. Naš pevski zbor je letos že devetič sodelovau na tauj prireditvi. K tomi lepomi programi je nas tistoga ipa vcujspravo Mešani pevski zbor Svoboda iz Trbovelj. Do tistoga mau so samo trge rosagi meli – vsakšo leto v drugoj državi – te program.

Letošnje je bilo že 36. srečanje, držali so ga v Italiji, kak mi pravimo na Talajnskom v Doberdobi. Preminaula so že tiste generacije, stere so si naveke zameraka menje Doberdoba. Ta ves je povezana s sploj žalostnimi spomini.

Gda smo se napautili na tau paut – že tretjič – v Italijo, smo si gor djali, ka našim mladim malo razložimo, pokažemo Doberdob in okolico, vej je pa tau za naše lüdi tü sploj žalosten, tragičen kraj.

29. majüsa popodne smo prišli do Doberdoba. Naši pevci – največ – so že vidli tisto mesto, tisto pokrajino, gde so bili proti konci prve svetovne bojne strašni boji. 1918. leta je vojska monarhije tragično zgübo mejla. V Doberdobi majo – leko povejmo – na več hektarov samo pokopališče, tak ka tisto zopojdti je žmetno. Videti leko samo prevnaugo grobov. Majo poseba cintor za avstro-ogrske spadnjene sodake, gde ranč tak ne more na konec pridti, vse pogledniti. Pa te doj šteš menja na zemlau postavleni malij tabljaj in ti srce bola brž bije. Najdeš sploj spoznane menje. Gvüšno, ka so ništerni naši Porabski Slovenci tü tam pokopani, tam majo večni počinek. Zopojdti smo tisto »krvavo« paut, ka so naši predniki, naši stari stariške mogli pretrpeti. Oni so bili tista generacija, steri so – če so živi ostali – nigdar nej pozabili menja Piave, Soče (Isonzó), Doberdoba.

V Doberdobi so nas že čakali organizatorji prireditve. Ede najset pevski zborov je prišlo na koncert, gde je vsakši zbor spopejvo dve pesmi. Po tistem smo pa dve skupni pesmi peli, sprevajala nas je domanja pihalna banda. Sto je kaj takšega nej vido, ranč ne vej, kakšo doživetje je tau. V Doberdobi je prireditve v ednom velkom šotori bila. Takšega sam eške nej vidla, tisto je prej ovak telovadnica (tornaterem) vesi. Kakoli je šotor velki bio, več kak polonja se je napuno s publikov.

Kak sam že napisala, dve skupni pesmi smo ta spopejali. Prva je bila »Evropska himna«, druga pa »Vstajenje Primorske«, tau je himna Primorski Slovincov. Tau pesem na vsakšo prireditvi skupno zapojemo vsi zbori. Samo ka v Italiji publika z zbori vred popejva. In tau stoeč, kak se tau šika za himno. Tau je žmetno brez skunz doživeti.

Na drugi den smo se malo trüdni napautili domau. Mladina bi nika ešče rada vidla po pauti, zato je predlagala, naj bi šli na slovensko morje. Pa etak smo prišli okrog podneva v Koper, gde smo si gor vzeli na svoje stroške edno malo ladjo, s sterov smo se dve vöre vozili po morji. Enkratno je bilau! Naša zborovodkinja in ge sama sam tü tak mislila, ka je tau bila članom »plača« za dosti dela.

Pa gda smo prišli z morja, te smo se že mogli strašno paškiti, vej pa meja zapirajo pa če ne škeš krauziti, te moraš pri cajti tam biti.

Na našo paut nas je sprevodo Martin Ropoš, predsednik Državne slovenske samouprave. Zbori se je pridružo Ciril Kozar, naš organist, harmonikaš in je v zbori spejvo tü. Ta po pauti pa nazaj je njegva frajtonerca samo tak zvenela, kak smo že od njega tau mi včeni.

Stroške nam je plačala pa paut pripravila Slovenska zveza, za koj se lepo zahvalimo.

Irena Barber

Ko pesem srca vname

Srečanje pevskih zborov in skupin od Čedadada do Monoštra

Srečanje pevskih zborov in skupin v Kamniki – že več lejt – ima sploj lejpi naslov. Kamnik je eden lejpi mali varaš v Sloveniji. Gda prejk čüdivotne pokrajine po dosta kilometrov, ovinkov pride človek v tau mesto, vidi eden varaš, šteri je med strnimi bregami. Tü je arboretum Volčji potok tö. Leko bi prajli, ka je sama pokra-

velikem parki. Mi smo te pravi Minimundus tü vidli v Avstriji pa smo ga v arboretumi včasim gor spoznali. Mi smo pa zatok prišli, da bi na tauj srečanju nastopili. Svojo dužnost smo pošteno obredili, kakoli, ka je te že vremen slabo bilau. Med nastopajoči smo vidli 15 sploj veseli harmonikašov, šteri so na frajtonercaj igra-

Tak mislim, ka je ta paut eške eden velki »hasek« mejla. Od Slovenske zveze – ki nam poti finansira – smo dovolenje dobili, da tisti pevci, steri majo družino, leko nji tüdi s seov pelajo na tau paut. Etak so z nami bili Barbara pa Szilárd Gyeček pa Martin Treiber, steri so se fejt dobro počutili. Tak mislim, ka je ta paut lejpa

Člani pevskega zbora v arboretumu Volčji potok.

jina eden velki arboretum. Lani smo že tü meli priliko v taum arboretumi spejvati pa videti tau lepoto. Letos smo ugotovili, ka so od lani mau sploj dosta nauvoga naprajli. Pred nastopom smo nej meli cajta podrauvnoma vse pogledniti, samo so nam oči ta pa nazaj ojdle pa so nej vörvale, ka vidijo. Včasim, gda smo notra šli, smo vpamet vzeli, ka so iz rauž naredli Minimundus, ka je nika čüdivito. Pravi Minimundus je v Avstriji ob Vrbskom jezери pauleg Celovca. Tam so gor zozidali modele 150, po cejlom svejti imenitni, najlepši zgradb. Tam že 45 lejt stoji Minimundus, leži v 26.000 m²

li. Za dobro eno vöro, gda je eške program držo, se je tak začno dež lejvati, ka smo takšoga vendar eške nej zadobili.

bila. Zahvalimo se Zvezi za finansiranje pa za pomauč.

I.B.

RADIO MONOŠTER
UKV (FM) 106,6 MHz
Od ponedjelka do sobote
od 16. do 17. vöre,
v nedelo od 12. do 14. vöre.

FM					
88	92	96	100	104	↓ 108
RADIO MONOŠTER					→ 106,6 MHz

OD SLOVENIJE...

Verheugen prejel državno odlikovanje

Evropski komisar za širitev Guenter Verheugen je iz rok predsednika države Janeza Drnovška prejel visoko slovensko državno odlikovanje, red za izredne zasluge na diplomatsko mednarodnem področju. Komisar je odlikovanje prejel „za izjemne zasluge in prispevek pri vzpostavljanju, razvijanju in krepitvi odnosov, pomembnih za mednarodno uveljavljanje in vključevanje Republike Slovenije v evropske povezave“.

Dosežen dogovor o odložitvi uveljavljanja ERC

Potem ko je hrvaški sabor sprejel odločitev o preložitvi začetka izvajanja ekološko ribolovne cone (ERC) na Jadranu, dokler ne bo sklenjen dogovor o ribištvu med Hrvaško in Evropsko unijo, so Slovenija, Italija in Hrvaška na sestanku v Bruslju oblikovale stališče, da je uveljavljanje ERC odloženo, dokler ne bo sklenjen skupen dogovor v duhu Evropske unije, ki bo upošteval interese vseh sosednjih držav, članic povezave.

Draškovič in Dalli na obisku

Na svojem prvem uradnem obisku v Sloveniji je bil zunanji minister Srbije in Črne gore Vuk Draškovič. Vodja slovenske diplomacije Dimitrij Rupel in Draškovič sta poudarila dobre odnose med državama, ki pa bi jih lahko še izboljšali. Rupel je obljubil, da bo Slovenija Srbiji in Črni Gori še naprej posredovala svoje izkušnje glede vključevanja v evroatlantske integracije in na drugih področjih, ponudil pa je tudi dobre uslugе pri reševanju kosovskega vprašanja oz. pri vzpostavljanju dialoga Beograd - Priština.

Malteški minister za zunanje zadeve in promocijo investicij John Dalli, ki je bil na dvodnevem obisku v Sloveniji, je po pogovorih s slovenskim političnim vrhom poudaril predvsem nujnost krepitve gospodarskega sodelovanja med državama.

Slovenska zveza je letošnje Porabske dneve svetila 4. pa 5. junija v Varaši. Organizatorji Porabski dnevov smo v 13 letaj že dostafele

zadnjom minuti obrnauili na varaško šaulo Szčhenyi, steri so nam z dobre vaule skočili na pomauč. Etak smo leko spunili volo mlajšom iz

poznajo, čütjio, ka se vsi vtüper držimo, ka je biti Slovenec dobro pa lejpo.

Za drügi cilj smo si postavili, naj z lidami nazaj damo pri-

vanovec, Ana Unti, Aranka Schwarcz, Majči Dančč z Varaša, Cilika Lazar z Dolenjoga Senika pa Vera Gašpar z Gorenjoga Senika.

Zatau mo po tejm dosta bola delali, naj se stare meštrije prejk dajo, naj mamo tašne mlajše, mlade, steri do se volo meli té dela navčiti. Zatau smo goraziskali pa zaprosili tašne lidi z obadvej strani granice, steri so nam pri tejm leko na pomauč. Papirnaté rauze so redle Helena Balažič iz Moščancev, Ana Unti, Ana Ropoš iz Porabja, ženske Dröjšta Čep-Čepinci, stere so eške okraske redle s kukarčnoga lupinja pa plele žive rauze, slamnaté okraske je redla držina Žižek iz Lipovcev, na kaucaj je prela Daniela Topolovec iz Murske Sobote, drvenke so pleli Ferenc Bajzek z Gorenjoga Senika, cejkare so plele iz kukarčnoga lupinja Micka Lazar pa Micka Ropoš z Gorenjoga Senika. Program toga dneva nam je lagvo vrejmen pá pokvarilo s tejm, ka smo na-

programov ponöjali lidam. Meli smo cerkvene, kulturne, gasilske, športne programe, festivale, kmečke igre. Porabske dneve smo držali že večkrat v enoj-enj vesi, večkrat v vsakšoj vesi nagnauk. Letos smo si vözbrodili, ka en den posvetimo samo za mlajše. Radi bi bili, če bi deca napunila z vesel-

vsej porabski vrtcov pa šaul, zakoj se ob tej priliki tü lepau zahvalimo ravnateli Gábori Huszár. Vekši mlajši, steri so volo meli, so leko redli papirnaté rauze, stero so njim nota kazale Ana Unti iz Varaša, Iluš Dončec iz Števanovec pa pod vodstvom predsednice Diane Črnko ženske dröjšta Čep-Čepin-

nesti indašnje šege, ka že gnesden zvekšoma samo bola starejša generacija vej delati. Več žensk smo zaprosili, stere so spekle kuglofe,

djom park Slovenskoga dama. Zatau smo posaudili špile pofudnjene z luftom iz Sombotela, za stere je potrejčno velko mesto. Zavolo lagvoga vrejmena smo se v

ci. Naše mišljenje so pozitivno ocenili mlajši s tau željov, naj kleta tü majo tašo priliko. Obečamo, ka vsakšo leto napravimo en tašni veseli den za mlajše, naj oni tü

pogače, dinstji kaup, anižovo listke, rajo testau, figice, skaldje pa vse kaj drügo fajnskoga. V Slovenskom dau mi smo vöpostavili pa na koštavanje dali vsejm lidam, steri so se dali pozvati. Te dobraute hvalijo roke naslednji žensk: Margit Časar iz Andovec, Irenka Klement z Verice, Ana Ropoš, Irenka Makoš, Mariš Merkli iz Šte-

mesto lejpora zelenoga parka vsi notri mogli biti v zidini. Občüdovali smo te mojstretre, steri s svojimi flajnsnimi rokami te lepote vejo redti. Tak brodim, ka Slovenska zveza de potejm na tejm mogla dosta vej delati, naj se delo tej lidaj bola prizna pa prejk vzema, navči.

Na najbola svetešnjom programi Porabski dnevov je

mlajše pa starejše

goste pozdravo predsednik Slovenske zveze Jože Hirnök. Slavnostni, svežejši gunc sta mela veleposlanik R Slovenije v Budimpešti Andrej Gerencner pa generalni konzul R Slovenije v Varaši Marko Sotlar, steriva sta nam z dobrimi tanači tū mauč davala k toma, naj tadale gor držimo, ohranimo vse tisto, ka je našo, vejpa za tau sami leko dejemo pa moramo djasti največ.

Slovenska zveza se je 1994. leta tak odlaučila, ka vsakšo leto podeli priznanje „Za Porabje“ takšnim aktivistom, steri s svojim delom na veliko pomagajo Slovence na Vogrskom, gor držijo tiste vrednote, stere smo erbali, stere so naše. Letos sta tau priznanje leko prejzela dva Porabskiva Slovenca, Ana Unti, za ohranjanje porabskega slovenskega ljudskega izročila pa predsednik Slovenske zveze Jože Hirnök, za delovanje za ohranitev slovenske manjšine na Madžarskem. Na te den

Porabskij dnevaj se je Slovenska zveza tō zavalila za njeno delo.

V kulturnom programi smo letos zveškoma tū mlajše

dojšlo enga zadjukati pa je lüstvo že ploskalo. Tau ploskanje je zmanjuvalo najveško pohvalo za nji. Gda je začnila igrati na harmoniko

orkester „Svoboda“ iz Maribora. Mislim, ka malo taši naug bilau v dvorani, stere so se pod stoli nej gibale. Čestitamo vsejm

meli, naj poznajo, čütijo, ka je njino delo dosta vrejdno, naj tadale eške vejško volo majo plesati, popejvati. Fol-

so pa leko pozdravili eške edno odlikovanko. Erika Glanz, stera je po tistim, ka je išla v penzijo, eške par lejt včila na monoštrski gimnaziji, se je tak odlaučila, ka dokončno zapisti katedro pa svojo mesto prejzda mladim. Minister za šolstvo ji je podejlo spominsko plaketo »Zlata katedra«, stero ji je en den pred Porabskimi dnevi prejzdau varaški župan. Na

klorna skupina števanovstje šaule je plesala goričke plese, stere ji je nota navčila glasbena pedagoginja Marija Rituper s pomočtjavu domanje lerece Aniko Szalai, na harmoniko ji je pa sprvajo zdaj oprvim mladi harmonikar Boris iz Vučje Gomile. Senička šaule je pa pod mentorstvom Ibolje Neubaueer plesala porabske plese. Obadvaujim mlajšom je

14 lejt stara deklčina Kristina Pahor iz Kranja, so se glave tak li zdigavale, ona pa s svojim neprestano smejočim obrazom vse bola vlejkla svojo diatonično harmoniko. Ona je gratala lanjsko leto med svojimi vrstniki prva v Evropi pa na svejti. Našo dobro volo so vzdignili še goslarge, Mlada beltinška banda pa pihalni

nastopajočim! Ne pravim, ka bi nas nejleko bilau več na programi. Steri so bili, so na rdečo plačkali svoje prgiške. Tak vsejm lidam, steri so prišli na te dneve, tak tistim, steri so nam na kašnokoli formo bili na pomauč, se trno lepau zahvalimo za vse trōjde.

Klara Fodor

... DO MADŽARSKE

Izobrazbena struktura še zmeraj prenizka

Čeprav so spremembe na boljše v izobrazbeni strukturi madžarskega aktivnega prebivalstva, imamo še zmeraj velik zaostanek v primerjavi s povprečjem Evropske unije. Unijsko povprečje tistih, ki imajo visokošolsko ali fakultetno izobrazbo, je 21 odstotkov, medtem ko je madžarsko povprečje 13,9 odstotka. 11,2 odstotka madžarskih državljanov, starejših od 15 let, nima dokončane osemletke (952 tisoč ljudi). Maturitetni izpit ima 38,2 odstotka (3097 tisoč ljudi), za diplomu si je poskrbelo 888 tisoč ljudi.

Konec obveznega služenja vojaškega roka

Po 137. letih na Madžarskem ne bo več obveznega služenja vojaškega roka, se je odločila vlada na seji 9. junija. Zadnja generacija, ki so jo vpoklicali meseca maja, bo odslužila vojaški rok novembra. 7. julija bo odslužilo redni vojaški rok 2297, 1. septembra 1507, 9. novembra pa 2014 vojakov. Od tega časa naprej bo madžarska vojska sestavljena iz prostovoljcev oziroma profesionalcev.

38 odstotkov Madžarov kadi

Združenje madžarskih zdravnikov, specialistov za pljučne bolezni je na svojem 53. rednem zasedanju posvetilo posebno pozornost kajenju. Na Madžarskem kadi 38 odstotkov prebivalstva, 41 odstotkov moške in 27 odstotkov ženske populacije. Zaskrbljujoče je, da se kajenje širi med najstniki in ženskami. Trenutno je registriranih 18 tisoč bolnikov, ki imajo raka na pljučih. Letno registrirajo kakih 7 tisoč novih bolnikov, enako je število tudi tistih, ki letno umrejo za rakom na pljučih.

Programi, prireditve

Od 15. do 17. junija je potekal v Vrtni Murska Sobotna Tabor predšolskih otrok iz Porabja, ki ga je v tem letu organizirala Državna slovenska samouprava. Za pedagoški program tabora so poskrbele vzgojiteljice iz Vrtni Murska Sobotna ter ravnatelj Dane Katalinič. Tabora se je udeležilo 18 malčkov, 13 mamic, babic pa ena vzgojiteljica.

Svetek krščanske Evrope

»Kristuš, vüpanje Evrope.« Tau je bilo geslo, napisano na zastavaj, na torbica, ki smo jih romarji dobili na romanji narodov v Marijaceli 22. majuša 2004.

Vnoči v dve vöri smo se zbidili, šteri smo se podali na tau božjo paut. V pau štrtoj smo se iz Monoštra odpelali z tremi avtobusi na dugo paut. Vrejmen je sploj lagvo bilau, dale smo se pelali, vsebole je dež išo. Tau nas nej mautilo, mi smo boga molili in spejali. Pri cajti smo prišli na te lejpi kraj.

Naši predniki, starci so inda svejta devet dni šteri pejski, so v kakši škednjaj spali pa na paudi v krmi. Moja prababica so mi večkrat pripovedali, njim je krma trüd tak vöpotegnila iz naug, ka so na drugi den sploj friske noge dobili pa so leko šli tada. Ge je pa tao že? Leko pojemo, ka so oni rejsan do bri verniki bili, mi se pa ceknemo, če moramo dvajsti kilomejtrov titi pejski. Nam bi tó nej trbelo telko titi

pejski, če bi se znali zgučati. Kažipoti so nej bili napisani nej vogrsko, nej slovensko. Na takši prireditvaj je tou najbolje potrebnoj, s tejm bi romarom v veliko pomauč leko bili. Hvala bogi, nam je Mati boža pomagala, vsi smo mirni bili, eden drugomu smo pomagali, nas, starejše so počakali mladi.

V edenajstoj vöri se je začnila sveta meša. Bilau je približno 100 gezero romarov. Nej nas je brigalo vrejmen, če imaš vöro, vüpanje, lübezen, vse leko premoreš. Žao, ges sam samo tisto razmejla, ka je v slovenščini in vogrski bilau, ka meni so radio nej nut djali v pak. Skoro tri vöre je obred (szertartás) trajo s procesijo vred, šteri smo ništerni leko blüzi bili. Marijin kip (szobor) so nazaj v baziliko pelali, dva lej-piva bejliva konja sta vlejkla kočijo, kauli nje so bili stražarji, v narodni noši fantje in dekleta, škofje, župniki in vnaugo romarov. Posebno svetašnoj obleko,

plašt so zašile avstrijske ci-stercijanke, ka bi Marija in Jezusek bila lepou oblečena na procesiji. Na Marijini obleki je bilo osem grbov (cimer) rosagov, šteri so od 1. majuša v Evropski uniji, na Jezusovi pa je biu napis „Spes Evrope“ (Upanje Evrope).

Mogli smo se posloviti od procesije pa se paščiti v baziliko, štera je znutra preveč lepo obnovlena. Tam sam čüla od enoga gospoda, da de cerkev leta 2007 svetila 850. obletnico in do tistoga časa bodo končana vsa gradbena dela. V cerkvi sam se spomnila, ka so mi babica dostakrat povedali: »Dejte moje, če kam ideš in vidiš cerkev, stopi notri. Če samo eno Zdravo Marijo zmoliš, je to pri Mariji poprijeto, če več, je pa baugeš.« Lepo je bilo biti v cerkvi, puno z romarom. Z molitvijo in s pesnimi smo hvalili Marijo, gda smo srečni in veseli, v duši bogatejši se vrnili v naše domove.

Vera Gašpar

Narod na pauti k drugomi – Evropa

Da združi sosednje slovenske pa avstrijske občine in društva, je Občina Selnica ob Dravi konec maja pripravila prireditve »Narod na pauti k drugomi – Evropa«. Od 27. majuša so delali med njimi kiparji, slikarji pa rezbarji. Za njino kolonijo so odebrali Kmetijo pri starom Kovačju, ki je na gorskem deli Kobanskega. Cilj kolonije je biu, da bi združila mojstre različnih umetnosti, ranč tak pa naj bi njij pa njino delo prinesla med občane, med lidi.

Na zaključno prireditev občinskega svetka pa so pozvali ljudske pevke iz Monoštra. V programi, steroga je Mariborski radijo celjoga gor vzeu, so paulek pevski zborov, mažoret, ansamblov pa solistov sodelovali predstavniki občin in politiki. Vodja programa pa je

njim postavlo razna pitanja, kak se Slovenija znajde v Eu-ji, ka bau s slovenskim jezikom. Častna občanka (di-szpolgár) Selnice, dobra po-

zik leko ohrano ob političnom pritiski in zaprtosti, sto lejti v Porabji, vüpan, ka se bo ohrano tüdi v bodoče in bodo slovenski po-

znavalka Porabja, dr. Zinka Zorko se je iz srca radüvala, ko je zvedla, da bodo nastopale tüdi ženske iz Porabja, pa je vsem navzočim etak prajla: »Če se je slovenski je-

litiki v Bruslju ponosno nücäli svoj jezik, ki je gnes že eden izmed uradnih jezikov Evropske unije.«

A. Kovač

Pismo iz Sobote

Velki varaš

Naša Sobota je bole takši mali varaš. Eške nej dugo nazaj je Sobota bila pou vesnica pa pou mali varaš. Zdaj že leko povejmo, ka je že takši mali varaš, na, pa eške malo vesnica tó. In nej čüda, ka ništerni lidge iz takši mali varašov na rit spadnejo, gda pridejo v velki varaš. Najbole pa se velkomi varaši čüdivajo tisti lidge, ka so nigdar nej nousa podrža dale kak pa vö iz svojoga rama, iz svojoga varaša. Takša je moja tašca Regina, trno čedna ženska, tó. Una je ranč takša, ka sam ge. Držim se bole doma, nika me ne miga po svejti langati. Na, pri tom sva si gnakiva. Samo ka je pri njoj prišla vö velka vola za potovanjom. Tak nagnouk je gor prišla, ka trbej svejti videti.

In je šla. Pa nej šla v Maribor ali Lublano, ge bi pa! Šla je direkt prejk granice v Avstrijo in se je nej stavila, dokeč je nej s padaškinjo Rozino, trno moudro žensko, prišla do Graca. Odišle sta že trno rano in prišle domou že v trdoj kmici. Ge sam že gledlo teve in pomalek kcuj drejmo, mlajši so že spali, žena pa se je eške nika motala po künji.

- Domou sam prišla! - se je zdrlo, včasim po tistom, gda je stoupila nut nad dveri in me že gor gonila. Eške mlajši so mogli gor staniti, una pa je začala mleti, ka mi eške zdaj vse zvoni v glavej.

- Ja, mlajši moji, trbej ojtí malo po svejti, trbej malo videti, kak Evropa za resnico vövidi. Vredi, mi smo zdaj rejsan stoupili nut v Evropo, dapa istinska Evropa je tam venej, je tam prejk granice. Tou bi vi mogli videti, - si je eške kuman zdijavala, tak naglo je začala gučati. - Povej, Rozina, ka vse majo tam prejk! Tou, tou, ka mamó mi, je vrejno eden peski drek, ka te vedli. Vejte, kakše velke baut majo, pa ka vse leko tam kupiš, pa kak so bautoši pa bautoškinje lepou vözravnane. Ka vam od vsega drugoga ranč ne gučim, od toga, kak je tam vse bole falo, kak pa pri nas. Boug moj, vej pa mi sploj nika ne vejmo. Vejn takši baut nemo meli ške stou pa stou lejti, kak sva je tam vidle, geli, Rozina? - si je zdaj dun vzela malo sape.

- Té baute so v kakšom velkom varaši? - sam zdaj leko pito.

- Vej pa ti nika ne poumiš. Kak bi pa poumno, če pa se vsigdar samo doma držiš. Kouli po svejti trbej ojtí, pa boš po tistom vido. Gvüšno, ka sva bilé v velkom varaši. Vej pa Grac ne more biti mali varaš, če pa ma takše velke baut. Ti rejsan nika ne poumiš! - se je korila z meuv kak kakši trno čemerasti školnik.

- Vrejdi, razmejm, - sam grato čistak tiuma. - Samo tou sam škeu pitati, kak té velki varaš Grac vövidi? Miga me zvedeti, kakšo cerkev ma, geste v varaši kakši muzej, se leko kaj dobroga pogej, majo v Graci ZOO, pa tou me tó miga, če se leko pelaš s cugom pod zemlou?

Zdaj sam počó drek za vüje. Tak nagnouk je gor stanila, začala ojditi gor pa doj kak kakša gous z lagvo volou in ranč tak je fudala. Te nagnouk pa je eksploderala.

- Vej se pa vidi, ka nika ne poumiš! Kak leko sploj na kaj takšoga brodiš?! Vej pa vsikiš vej, ka vse leko v Graci vidiš pa doživeš. Ti rejsan vsefele norije spitatleš! - je palik začala sopsti.

- Ne vej, če so norije, - sam že malo zdigavo glas. - Samo tou si brodim, zakoj sta sploj šle z Rozino v Grac?

Gratala je smrtna tüüca. Trno čedna pa trno moudra ženska sta gledale ena drugo. Ge sam se vövtegno na kauč pred tevenom, mlajši so šli spat, žena pa tadale neka delat v künjo, njivi dvej pa sta se tadale gledali in sta nej vedli, ka naj nazaj povejta. Tak je tou, gda te velki varaš na rit liči, pa si ga zvün baut sploj nej redno pogledno. Kak bi eške bilou, če bi šle nut v varaš? Vejn bi eške zdaj nej mogle gor staniti.

Miki Roš

Mlaščiči guči pri Malom potoki

OTROŠKI

Mala ves se zača tam, gde nut v njon priteče Mali potok. Že od negda so se tam špilali mali lidge iz Male vesi. Na, tam so se lejta pa lejta špilali mlajši iz Male vesi. Eške gnesden je tak. Tě Mali potok, vse tiste drejve kouli njega, raki in ribe v njem so čüle čuda mlaščičoga pogučavanja in tou eške itak poslušajo.

Noge in ške kaj

Pri Malom potoki v Maloj vesi je eden malo večki travnik. In da so se na njem pasle krave, gnesden pa so v Maloj vesi samo eške dve ali tri, zaprejte nut v štale. Namesto mare pa mali pastirov so zdaj na travniki samo eške mlajši. Najraj od vsega na travniki odijo za labdo. V zemljo si zabijejo dva pa eške dva kola, ka si napravijo kapuna in po tistom brsejo labdo, ka majo vse drvene noge. Dapa pri tom brsanji so kcu nej samo podje liki deklidine to. Pa ka si nete brodili, ka so podje dosta boukši od nji. Mala Rožika tak vej brsniti labdo, ka se ne stavi vse do lesa tam pri Roganovom lejsi. Gda pa so vleti počitnice, pride k dejdeki v Malo ves eške Boris iz Lublane in po tistom nega nej konca pa nej kraja brsanji. Po tistom, gda se redno zmantrajo in gor segrejejo, se ladjo v Malom potoki. Tam v vodej je čas za šalo pa za bole takše pametne guče.

- Takšo sam eške dun nej vido, ka bi edna ženska, na, škem prajti, ka bi ena deklčina tak vejla labdo brsniti, - se je Ferini nikak nej vidlo, ka mala Rožika bole vej brsniti labdo kak pa un.

- Na, na, na, ka se pa tak gor neseš! Vej sam pa eto gledala po teveni ženski fuzbal. Tou bi ti mogo videti! Eške malo, pa vas moške vcejlak zgrabimo pa te po tistom vidli, sto vej boukše labdo brsati, - se je nej pistila doj pogledniti mala Rožika.

- Takšo se nigdar ne zgodit! - se je Feri to nej dau doj pogledniti. In tak je biu palik ogenj in Malom potoki. Tak je vövido, kak gda se starejši štukajo med seuv od toga, če so leko ženske gnake kak pa moški. Ogenj na vodej bi eške dale goro, če bi se nej zglaso Boris iz Lublane.

- Njajte zdaj té guče, demo raj tadale špilat nogomet!

Tak nagnouk so vsi gratali tiuma.

- Ka si pravo, ka mo špilati? - ga je prvi pito na glas Toni.

- Ja, nogomet, nej?

Eške bole so ga gledali.

- Ka pa tou znamenuje, té nogomet? - se je zglasila eške mala Klarika.

- Vej pa isto kak fuzbal, samo ka je nogomet tak bole po slovenski, těj fuzbal pa tak polonje angleski pa polonje nemški, - njim je tumačo Boris iz Lublane.

Že palik je v Malom potoki gratala tiuča. Brodili so vsi poprejk, samo Boris ji je z debelim gledu, ka vruga majo zdaj za brodit. Prvi se je zglaso Peter.

- Vredí, ge razmej, ka je nogomet zatoga volo, ka se labda brsa z nogou. Dapa tisti drugi tau rejči nogomet, tisti met, tisto mi neđe v glavou. Vej se pa vej, ka se pri tom tvojom nogometi labda brse, nej pa meče. Bole bi bilou povedati namesto nogometa, ka idemo špilat nogobrs. Vej pa z nogou brsamo, nej pa mečemo, - je gizdavo pogledno kouli sebe in vsi so njemi kumali, kak istino ma.

- Na, demo zdaj špilat té nogomet, fuzbal ali pa nogobrs? Trno me že mantra, ka Ferini brsnam eden gol, - je stanila vö iz vode mala Rožika.

- Dapa žoga je zdaj naša, mi začnemo, - je z labdo v rokej ze bežjo na travnik Boris iz Lublane.

- Ka je že pa vaše gé, - se je čudivala Klarika. - Ka je pa tou žoga?

- Žoga je po slovenski labda, nej! - je začo tumačiti Boris.

- Vejš ka, moj pajdaš iz Lublane? Meni je vseedno, če je žoga ali labda, če je žogobrs ali nogobrs ali fuzbal ali nogomet. Glavno, ka je ta žoga ali labda okrogla pa ka je leko brsamo es pa ta, vredí? - je Feri dol stavo nouvo tumačenje. In so brsali do večera, doček so nej tak lačni bili, ka so nej zaspali za stolom na sređji večerdje.

Miki Roš

Pozdravljena, Slovenija!

KOTIČEK

Dolgoletna želja gornjeseniških osnovnošolcev se je uresničila proti koncu šolskega leta. Mesec maj je čas šolskih izletov in potovanj. Tako je bilo tudi na naši šoli. Cilj naše poti je bil spoznavanje matične domovine, ogled znamenitosti Slovenije. Vse to, o čem smo se pri šolskih urah pogovarjali,

namirjeni. Preko Prekmurja in Štajerske smo se peljali na Gorenjsko. Med potjo smo ob tem, da smo občudovali lepo pokrajino, ponovili vse naše dosedanje znanje o Sloveniji, od naših vodičev pa smo izvedeli še veliko novega in zanimivega. V vasi Vrba, v Prešernovi rojstni hiši, smo si ogledali

nam je bilo naklonjeno. Po ogledu Sečoveljskih solin in muzeja solinarstva smo v Portorožu sedli na ladjo in se peljali na panoramsko vožnjo ob slovenski obali. Ustavili smo se v Piranu, kjer smo se po obisku Akvarija sprehajali po mestu in šli do cerkve sv. Jurija, od koder je čudovit razgled na mesto. Potem pa v morje! Čeprav je imela voda le 18 stopinj.

Tretji dan smo si ogledali Postojnsko jamo in Predjamski grad. Nepozabno je bilo in smo ugotovili, da je tri dni premalo za spoznavanje lepote Slovenije. Po kosilu smo se odpravili proti Ljubljani. V slovenskem parlamentu so nas prijazno sprejeli. Slikali smo se na Prešernovem trgu od pesnikovega spomeniku. Čas je hitro minil, morali smo se peljati proti domu.

Veliko vsega smo videli, veliko vsega smo doživeli skupaj z našimi učenci. Hvala

brali v knjigah ali videli na slikah, na videu, smo videli v živo. Hvala za to vsem tistim, ki so nam na kakršenkoli način pomagali pri uresničitvi, oziroma pri pripravi izleta. Vsi dobro vemo, da večdnevno potovanje stane veliko, zato se posebej zahvalimo našim organizacijam in ljudem, ki so nas denarno podprli. S prošnjo smo se obrnili k Državni slovenski samoupravi, k Zvezi Slovencev na Madžarskem, k manjšinski samoupravi na Gornjem ter Dolnjem Seniku, k Javnemu skladu za narodne in etnične manjšine na Madžarskem, Generalnemu konzulatu R Slovenije v Monoštru in so nam pomagali, čeprav dobro vemo, da vsepovsod manjka denar. Pomagali so nam še tudi iz Slovenije, Pomurske mlekarne in naše prijateljske šole, OŠ III. v Murski Soboti in OŠ Kuzma. Hvala tudi njim.

26. maja, zgodaj zjutraj, smo se odpravili proti mejnemu prehodu Gornji Senik-Martinje. Večina učencev je bila zdaj prvič od doma za več dni, zato je razumljivo, da so tudi starši bili vz-

muzej, obiskali smo cerkev sv. Marka, sedeli smo pod prastaro lipo sredi vasi, okrog katere je 16 kamnov. To je bil prostor za posve-

tovanje predstavnikov vasi. Občudovali smo Bled, sprehajali smo se ob jezeru in se s letno peljali na otok v cerkev Marijinega vnebovzeta, kjer nas je že čakal „zvon želja“. Vsi smo si zaželeli nekaj lepega, ampak o tem se ne sme govoriti! Ura je bila že osem, ko smo prišli v turistično naselje Pivka jama. Po okusni večerji smo odkrivali naše bungalove. Naslenji dan nas je čakalo morje in obala. Tudi vreme

tudi staršem, ki so nam zaupali. O izletu pa naj govorijo tudi naši posnetki.

V imenu učencev ter učiteljev:

Idiko Dončec Treiber
OŠ Gornji Senik

KAUT

PORABJE IZ OBJEKTIVA

Podiranje majpana v Števanovci

5. in 6. junija so v Števanovci pripravili vaška dneva. Program se je v petek v pe-

ti. Tak ka so samo tri vesi ostale. Žagali smo, kálali, klestili,

noga Jeneka tanače notradžali. Oni šagau majo prajti: »Mlajši, nej trbejskakati, vse samo s prilikov.« Tak je bilau. Na konci, gda so točke vküpšteli, smo mi meli največ pa smo prvi gratali. Zaman je dež ušo cejli cajt, od mantranja je naš gunt vse vöposeno. Vpamet je vzela tau predsednica društva za lepšo ves pa včas zapovej-dla, naj prinesejo djesti pa piti. Ešče drugi den smo vedli, sto je bijo na kmečki igraj, zato ka smo se z rdeči prplom, steri je na sendviči bijo, vse vküpnamazali. Tak ka

toj vöri tak začno, ka so vöobrnali majpan. Istino, tau nej bilau tak leko delo, zato ka ešče v šestoj vöri je itak stau. Zaman so se najkrepši ladjeni vküpnabrali, nej so ládali z drejvov. Gda so lance pa drogé vse tastrgali, te so vzeli lopato pa so go na velko sramoto mogli vöskopati. Zato ka bi ovak ešče gnesen tam stalo. Gda so majpan nikak dolazmantrali, potistim so se začnile vaške igre med Andovci, Števanovci, Verico in Čepinci. Gda so Čepinčarge zvedli, ka Andovčani tō pridejo, tak so se zbojali, ka so ranč nej smeli prejk meje staupi-

tak ka se je vse prašilo. Istino, sprvuga smo Andovčani slejdnji bili, dapa za volo tauga smo ešče dobro volau meli. Zato, ka smo mi Rōfci-

smo drugi den popodne, gda se je kulturni program začno, vsi v zadnjom redej stali.

K.H.

NIKA ZA SMEJ...

Paki so čednejši

Vdardjani Alfonz je etognauk na cug vse, v Budimpešto se je pelo na par dni. Kesnau je prišo na panauf, etak pa je skauciti mogo na cug. Gda si je sedo, te je vpamet vzeu, ka so njegvi paki nej na cugi. Etak je doj kričo nosači (hordárnak): »Zakoj si pa moje pake nej na cug djau, ti norlavi?« Nosač pa etak nazaj: »Zatok nej, ka so paki čednejši kak vi. Oni so vedli, ka te cug, na sterom vi sedite, nede v Budimpešto.«

Golaubje

Balaž pa Lujzek sta se etognauk srečala. Balaž etak pita Lujzeka: »Fajn, ka sva se najšla, kak si kaj? Kakšo delo maš v tom zmejšanom svejti, gde vsakši kradne pa nauri?«

Lujzek pa: »Vejš, kaj sam nej vedo začniti pa sam začno takše golaube gojiti, steri pisma nosijo. Zdaj je pa odavam.«

»Pa ji telko maš?«

»A, kaj pa, samo dva mam.« Balaž pa: »Pa te kak je tau mogauče?«

»Kak, kak! Tak, ka steroga zazrankoma odam, tisti večer nazaj pride.«

Strašno vdardjeni

Juliška se je nej dugo oženila pa te je skurok vsakši den malo domau letejla k svojoj mami. Mama go etognauk etak pita: »Kak si pa zadovolna s svojim možaum Otom?«

Juliška pa: »Jaj, mati samo njaj. Ti bi mogla vküp živeti z ednim takšim norcom pa vdardjenim somarom, šteri ne vidi od nausa tadala pa po zdavanji tretji den že ore dobi?«

I.B.

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767

e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.